

נועם השבת

פנינים יקרים לפרשת השבוע

פרשת כי תצא י"א אלול תשע"ג

הדלקת נרות
 ב"ב 7:01 - ירושלים: 6:46

מוצאי שבת
 ב"ב 8:02 - ירושלים: 7:59

מוצ"ש ר"ת
 ב"ב 8:35 - ירושלים: 8:38

שנה ד' ~ גליון ק"פ ~ אבות ב'

פנינים לפרשה

כי תצא למלחמה על אויבך (כ"א-י') זה כלל גדול בתורת המלחמה - אומר בעל "נתיבות שלום" - **שהטובה בהגנה היא ההתקפה**. ועוד ענין: האמונה האיתנה בנצחון. ואם במלחמת בשר-ודם הדברים אמורים, קל-וחומר למאבק התמידי של האדם עם יצרו הרע - אל תמתין עד שיערוך הוא מערכתיו אלא תפתיעהו בתנופת מצח, **"כי תצא"**, ואל תפקפק בנצחונך אלא תדע שידך **"על אויבך"**, ידך על העליונה ודאי.

ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך (כ"ג-ט"ו). שאלו את הרה"ק **מקאצק**: היכן גר הקב"ה? השיב הצדיק: בכל מקום שמניחין לו להיכנס, אבל אם יראה בך ערות דבר ישוב מאחריך, כי גם מלך בשר-ודם לא ירצה להיכנס לבית שפחי-אשפה ניצבין על פתחיו.

ועשית כאשר נדרת (כ"ג-כ"ד). בשעה שאדם נודר לעשות משהו טוב, הוא עושה כן בהתלהבות ובשמחה. אך לא אחת, כאשר הוא נדרש לקיים את נדרו, ההתלהבות כבר פגה, וקיום הנדר נעשה באיטיות תוך כדי הרגשת אילוץ. בא הכתוב ואומר לנו: **"ועשית- כאשר נדרת"**- קיים את הנדר באותו הלהט שהיה לך עת נדרת את הנדר.

- הרב שמשון אליעזר פוקס שליט"א - רב ביהכ"נ "מדרש הכרמל" אור-יהודה

טעם הליכות

רבותינו ז"ל הסבירו את תחילת פרשתנו בדרך רמו **"כי תצא למלחמה על אויבך"**, הוא היצר הרע. ומי שיוצא נגדו למלחמה, מובטחת לו עזרתו של הקב"ה, וסופו שינצח: **"ונתנו ה' אלוקיך בידך"** ומה הנשק שאיתו צריכים להילחם? לימוד התורה הקדושה, כאמור **"בראתי יצר הרע - בראתי לו תורה תבלין"** מדוע פותחת התורה בתיבת **"אויבך"** בלשון רבים, ומסיימת ב"ונתנו" בלשון יחיד? אומר "חדושי ידידה הלוי", שחז"ל דורשים פסוקים אלו על מלחמת היצר. והנה פעמים רבות ניצב לו האדם בפתחו של מאבק בינו לבין יצרו, אולם כאשר הוא בא ונלחם נגדו, מתברר, שהיצר הרע איננו בודד במערכה, אלא מסייעים ועוזרים רבים עומדים לשרותו - הלא המה כל אלו שבעבר "זכו" לטפולו המסור, וכיום הושפעו ממנו כל כך, עד שהם עצמם מתגייסים לעזרתו.. אחד מגדולי ישראל סיפר בהקשר לכך את הסיפור הבא: בהיותי רב בעיירה קטנה בחו"ל פגשתי באחד הימים את היצר הרע מהלך מולי עצבני ומרוגז שאלתי אותו: **"מדוע אתה נראה רע כל כך?"** נענה היצר ואמר: **"כאן בעיירה אין לי עם מי לדבר, למרות שאני עובד ומשקיע, אינני מצליח להתקדם בכלל!"**

לימים - ממשיך אותו רב ומספר - נהייתי לרב בברלין, והנה, באחד הימים, פוגש אני שוב ביצר הרע, הפעם הוא היה נראה שונה לחלוטין - ישוב היה רגוע כולו בבית מרוח, והתענג על המנוחה. **"מה המצב כאן?"** שאלתי. **"כאן מצויין" - ענה לי מדושן עונג - "כאן אינני צריך להתאמץ כלל, עוזרים רבים יש לי: תיאטראות, בתי קולנוע, עיתונים וכיוצא בכך... אולם, באה התורה ואומרת: "כי תצא למלחמה... ונתנו ה' אלוקיך בידך"**, כשתעמוד ותכריז מלחמה כנגד היצר הרע, יעזור לך הקב"ה להצליח במלחמה נגדו, ולא זו בלבד, אלא **"ושבית שביו"**, יתכן, שאף תזכה לסייעתא דשמיא מיוחדת, ותחזיר אף את אלו שכבר נשבו ונפלו בידו.

ובנותן טעם להביא את דבריו הנשגבים של הרה"ק יוסף חיים בעל ה"בן איש חי" זיעועבי"א (יומא הדילולא י"ג אלול) שכתב על דבר גדולת ימי חודש אלול. בספרו "אדרת אליהו": השיבות רבה נודעת לימי הרחמים והסליחות הנמשכים מתחילת חודש אלול ועד ליום הושענא רבא. כי מלבד מעלתם הגדולה שבהם קרובה תשובתו של אדם להתקבל ולצאת זכאי בדינו, הרי שיש לימים אלו השפעה רבה על מלחמת האדם עם יצרו במשך כל השנה. אם בימי התשובה מתגבר האדם על יצרו ומכניעו - קל יהיה לו במלחמתו עם יצרו כל השנה כולה. אך אם מתרשל הוא ונותן ליצר לשלוט בו בימים קדושים אלו- ידוע ידע כי מלחמה קשה צפויה לו עם יצרו לאורך כל השנה. כדבר הזה אמר אברהם אבינו ללוט בן אחיו: **"הפרד נא מעלי אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה"** כלומר שצריך אדם לפנות אל יצרו הרע ולומר לו: הפרד נא מעלי לפחות בנ"א ימים אלו, שהם מר"ח אלול ועד הושענא רבא, אל נא תכשילני. ודע, כי בנפשי הדבר, כי אם הימין- אלך ואתגבר בתורה ובמצוות על צד הימין והקדושה- אזי אוכל לך

וצריך להיזהר שלא לשוב בשבת שיחת חולין מפני שהיום יום משמטא ולא יומא דגופא, ולכן אין שואלים בשבת צורכי הגוף. ומכאן יבין המעיין להחמיר על עצמו בשיחת חולין שאם שאלת גופו אסור, שיחת חולין על אחת כמה וכמה. (ראשית חכמה)

אשמאילה אותך, שאחליש את כוחך במשך כל השנה. אך אם ח"ו אהיה נוהג בימים אלו על צד שמאל שהוא צד החטאים והעוונות, אזי חלילה אגרום לך להימין ולהתחזק עלי במשך השנה כולה. יזכנו הקב"ה לשוב איליו באמת. ונוכה לכל טוב בזה ובבא.

בר"ה כתבנו בספר החיים. נצור לשונך מרע לבל ידבר על חבירו סור מרע ועשה טוב. וזהו הכנה ליום הדין להוציא משפטינו לאורה. כי אם האדם מחזיק את חבירו בחזקת צדיק אזי גם אותו יכתוב בספרי הצדיקים. (תפארת שלמה)

כי תבא בכרם רעך ואכלת ענבים כנפשך שבעך ואל כליך לא תתן. (כ"ג. כ"ה)

ונראה לרמז, לבל יפול לב האדם בנסיעתו אל צדיקי הדור, והוא יודע בנפשו אח"כ אשר לא הועיל כלום, כי בבואו לביתו הרי הוא כמקדם, והדיבורים של הצדיק לא עשו כלל מסילה בלבבו. וזה הוא עצת היצר הרע, למען יהיה נסוג אחור מזה וימנע לדבק עצמו אל הצדיקים. ובאמת כבר אמרו הצדיקים, אשר גם חיי שעה הוא טוב, ועל כל פנים בעת היותו אצל הצדיקים ושומע דיבורי תורתם, אז בשעת מעשה מהרהר בטוב, ואז טוב לו ומפקחין את הגל בשבת עבור חיי שעה. וזהו: 'כי תבא בכרם רעך', רומז על הצדיק שנקרא 'כרם ד' צבאות' (ע"פ ישעי' ה, ו), שאינו מקבל הרכבה ממין אחר, אז: 'ואכלת ענבים כנפשך שבעך' היינו, שתשמע דבריו בחשק גדול, כדמיון האוכל להשביע רעבון נפשו, אף שידעת 'ואל כליך לא תתן', שיודע אתה בנפשך אשר לא יפעלו בלבבך לנצח, ובבואך לביתך תהיה כאו ומקדם, ואם כן תאמר מה לי אם אשמע דבריו הקדושים בלי יועיל כלל, ואל תאמר כאלה, כי גם חיי שעה טוב מאוד. (אמרי נועם)

ונקלה אחיך לעיניך. (כ"ה. ג')
וברש"י משלקה קראו אחיך. ויש לרמז כי אחיך בגמטריא ל"ט, לכן כשנלקה ל"ט מלקות נקרא "אחיך" העולה כמנין מכותיו. (נחל קדומים)

כי תצא למלחמה על איביך ונתנו ה' אלוקיך בידך ושבת שביו. (כ"א. י')
שעה שאתה לוחם את מלחמתך התמידית נגד אויביך התמיד, היצר- הרע - "ושבת שביו" - למוך תלמד ממונו לקח, כיצד לנהל את המלחמה ובאותה מידה של זריזות ועקשנות שהוא משתמש בה כדי לשבותך - תשתמש אתה כדי לשבות אותו... (הבעש"ט הק')

ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים לקללך. (כ"ג. ה')
מה שדייק ואמר שכר ולא אמר ששלח את בלעם, נראה כי הנה מבואר בשו"ע חו"מ סימן ל"ב ההשוכר עדי שקר פטור מדיני אדם וחייב בדיני שמים, ודווקא שוכר אבל האומר בפה בלבד שיעידו עבורו פטור אף מדיני שמים. ולכן דייק הכתוב אשר שכר, דמחמת שכירות גדול עוונם ומתועבים מלבא לקהל. (בנין אריאל)

לא תדרוש שלומם וטובתם כל ימין לעולם. (כ"ג. ז')
נראה בכוננת הכתוב, כי אף שבאמת ע"י ששכר מואב את בלעם יצאה מזה טובה לישראל שנתברכו, אך כיון שכוננתם היתה לרעה אזלינן בתר מחשבתם ולא בתר המעשה שיצא מזה, כי הטובה יצתה מאהבת ה' את עמו ומרוב רחמיו ולא מכח הרשעים. וזה שאמר הכתוב, לא תדרוש שלומם וטובתם, שלא תסתכל על השלום ועל הטובה שגרמו הם, אלא תעב תתעבם לעולם. (ישועות יעקב)

כי תצא מוחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע. (כ"ג. י')
נראה לרמז בזה על יום ראש השנה הבע"ל אשר מחנות הסט"א הם קמים על האדם ביום הדין כמ"ש (איוב ב, א) ויבואו בני אלוקים

להתיצב על ה'. מלך וצבור מלך נכנס תחלה לדין. רצה לומר מה שנוגע לכבוד הבורא ברוך הוא מלך מלכי המלכים הקב"ה, הוא הנכנס תחלה לבקש ולהתחנן עד"ז ומה שנוגע לצרכי עצמו בתוך עמי אנכי יושב. ועיקר ההכנה על יום הנורא הזה להיות אחוה וריעות בין בני ישראל כמ"ש (תהלים צח, ו) בחצצרות וקול שופר הריעו לפני המלך ד' לשון אחוה וריעות. וז"ש (תהלים צו, יב) אז ירננו כל עצי היער לפני ד' כי בא לשפוט את הארץ. עצי היער רמו לעמי הארץ הם אילני סרק. גם המה בכלל ישראל יכונה כי לא יבצר מכל איש מבני ישראל להיות לו איזה מעלה שלא נמצא בזולתו. וזה הרמז בפ' שהתחלנו כי תצא מוחנה על אויביך ונשמרת מכל דבר רע. לבל ידבר ח"ו רע על חבירו ולא יראה כלל בחסרונו רק במעלות חבירו וז"ש (תהלים לד, יג) מי האיש החפץ חיים לבקש

לא יבא ממזר בקהל ה' (כ"ג-ג')

לא ישא ישראלית (רש"י) כשהיה רבי אייזיל חריף רב בסלוניס, נתמנה שם לראש הקהילה אחד מפשוטי העם, חצוף גדול, שהעיר סבלה ממנו מאוד, יום אחד אף העליב בגסות את הרב. הלך אליו רבי אייזיל וסיפר לו מעשה: שלושה באו אל הריבונו של עולם לדין תורה: תפילת "עלינו" ה"סעודה שלישית", וה"אסור לבוא בקהל". עמדה "עלינו" וטענה - שהנה העמידוהו בסוף התפילה, בסיומה ממש, ומשום כך היא נאמרת בפי הבריות בהחטיפה, כשהם כבר ברגל אחת מחוץ לבית הכנסת. "סעודה שלישית" - טענה אף היא טענה דומה, אין נוהגים בה בכבוד, את כל שאר סעודות השבת עורכים בפאר רב, במאכלים משובחים בבשר ובדגים, ואילו אותה פוטרים בכזית חלה ובחתיכת דג מלוח. עמד "האסור לבוא בקהל" - וקבל על שנאסר עליו לבוא בקהל ה', וטען - מפני מה עליו לשאת את חטאי הוריו? שמע הקב"ה את טענתם הצודקות והחליט לפייסם: "עלינו" - שבכל ימות השנה מזלזלים בה, תתפוס את המקום החשוב ביותר בתפילת ראש השנה ויום הכיפורים - כשמגיעים ל"עלינו", הכל נופלים על פניהם וכורעים. "הסעודה שלישית" תפוצה בכך, שבמקום המאכלים אומרים בה האדמו"רים דברי תורה, הרבה יותר מבכל סעודת שבת. ואל "האסור לבוא בקהל" - פנה ואמר אותך יעשו לפרנס, לראש הקהילה - ובמקום האיסור לבוא בקהל, ייאלץ הקהל לבוא אליך...

לא יהיה לך בכיסך אבן ואבן גדולה וקמנה (כ"ה-י"ג).

בכל ערב ראש חודש היה הרה"ק מנחם מנדל מרימנוב או משמשו, הולכים לחנויות של היהודים בעיר לבדוק את המידות והמשקלות שלהם אם כשרים הם, שהרי מרוב שימוש ומישמוש פוחתים הם או שנדבקים בהם חומרים שמכבידים עליהם, ובכך עוברים בשוגג על לאו בתורה "אבן ואבן, איפה ואיפה". פעם אחת מצא אחד השליחים של רבי מנחם מנדל שמידת הנזלים של חנווני עשיר פגומה. העיר לו שהוא חייב להוציא כלי פסול זה מן החנות. טען החנווני, שממילא אינו משתמש בכלי, ולא איכפת לו אם הוא נמצא בין הכלים. ענה משמשו של הרבי: לפי הדין אסור להחזיק מידה זו בחנות וחייבים להשליכה לאשפה. מאימתי שמש נעשה בקי בדת ודין? - ליגלג החנווני. כעס המשמש, חטף את המידה הפסולה ורמס עליה ברגליו. כשחזר לרבי מנחם מנדל, לא סיפר לו ולא כלום על אותו מעשה. בעקיפין נודע הדבר לרבי, מיד ציווה לאחד המשמשים שלו שיחזר על כל הדלתות של חנויות היהודים וידפוק בהן בפטיש העץ שלו, סימן שקוראים לעצרת דחופה לבית הכנסת, ועל גבי דלתו של החנווני הממרה לא ידפוק. כשראה החנווני שהכל סוגרים את החנויות והולכים לבית הכנסת, סגר גם הוא והלך לשם. מיד עלה הצדיק על הבמה ודרש דרשה חוצבת להבות בפרשת "אבן ואבן, איפה ואיפה" על גודל החטא בזיוף משקלות ומידות, והזכיר לשבח את כל מי שנוהר בהן, אך עבר במכוון ובשתיקה על הלה שליגלג להוראות השליח. הרגיש אותו סוחר עשיר בכוננתו של הרבי, התבייש מאד ומצפונו ייסר אותו. אך סיים הצדיק את הדרשה, ניגש אליו והתוודה לפניו וביקש ממנו סליחה וקיבל על עצמו שמאותו יום והלאה ידקדק במידות ובמשקלות ויקבל בסבר פנים יפות את שלוחיו של הרבי.

לא תטה משפט גר ויתום (כ"ד-י"ז).

הרה"ק מפילין, רבי פינטשא, לימוד זכות על כל יתום או עני שנכשל, ריחם עליו והיפך בזכותו. מעשה ונסע לדובנה והבחין ברעש ברחוב. חקר לדעת את הנעשה וסיפרו לו שעלם יתום גנב בהתמדה מקופת הצדקה שבבית הכנסת ושתה לשכרה. החליטו אנשי המקום לגרשו מהעיירה אחרי שהנחיתו עליו מכות נאמנות והלה, חיגר ושוטה, מסרב לצאת, ואינו זו ממקומו. מיהר רבי פינטשא למקום ושאל את ראש המדברים: האם היית פעם עלם יתום? אני לא, - ענה האיש. וחיגר היית? לא. ורעב ללחם? לא. והתהלכת ללא חינוך וללא בית? אני לא. אם כן - צעק רבי פינטשא לעברו - איך העזת לדון אותו, הרי חז"ל קבעו: "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו".

כששאלוהו פעם: מדוע הוא משפיל מכובדים ותקיפים ומגלה את קלונם ברבים, ואילו כלפי שפלים ופשוטי עם הוא מלא חמלה? וכי הגאים אינם בעלי מום, הזקוקים לרחמים? ענה רבי פינטשא: אני מרחם על אלו ועל אלו. הנדכא זקוק למילת עידוד והוא מקבלה, והגאה זקוק למעט שפלות והוא מקבלה...

ב

כל העיר בוהוש היתה מורגשת היטב את השמחה הגדולה שאחזה בתושביה היהודים, על החלטתו של הצדיק רבי יצחק (נכדו של הרה"ק ר' ישראל מרוז'ין) להתישב בעירם ולכהן כרב ואב"ד בעירם. עד מהרה זומנו טובי האדריכלים, כדי לתכנן את בית המדרש המפואר שביקשו החסידים להקים במקום, ואת בית מגורי הצדיק שנועד לקום בצמוד לו. כשהכול כבר היה מוכן ומזומן לביצוע, נותר עוד עניין אחד להסדיר בטרם יחלו הבנאים במלאכתם - רישיון בנייה. לכאורה עניין טכני. אך זאת לא כאשר מושל העיירה הוא הפריץ מולדבסקו, שנודע כבעל מזג קשה וכ"אוהב יהודים" מושבע.

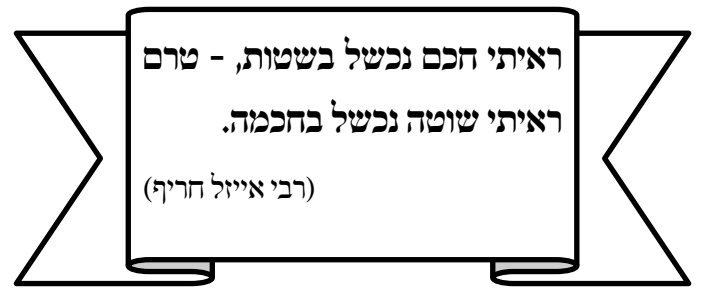
ראשי הקהילה בבוהוש הכינו את עצמם לפגישה עם מולדבסקו. הם נשאו תפילה חמה לה' שיתן להם חן בעיני המושל. לתפילה צירפו גם 'דורון' - צרור כסף עבה במיוחד. בהיכנסם לארמונו של מולדבסקו הפריץ, קיבלם זה בגסות-רוח שלא בישרה טוב.

"רצינו להציג לאדון הנכבד תכניות לבית-מידות יפהפה שאנו מבקשים להקים לרבנו הצדיק במרכז העיירה", אמרו והוסיפו: "ידוע לכול טעמו הטוב של האדון, ומאוד היינו שמחים לשמוע את חוות-דעתו". הפריץ העיף מבט חטוף בדף התכניות שנפרש לפניו ונחר בבוז: "לא יקום ולא יהיה!".

"בוודאי יודע האדון הנכבד כי בואו של הצדיק לעיירה ימשוך לכאן יהודים רבים, דבר שיביא לפריחה בחיי המסחר בעיירה ובסביבותיה!", ניסו ראשי הקהילה כיוון נוסף. אך גם לזה לא אבה הפריץ מולדבסקו להקשיב.

הרי לך, האדון מולדבסקו, מתנה מיהודי בוהוש, לאות הערכה על טיפולך המסור בענייני העיירה והתושבים", אמרו לבסוף והניחו לפניו את צרור הכסף. גם זה לא הועיל. "לכו מכאן ואל תבלבלו את מוחי!", הרעים עליהם מולדבסקו ועיניו ירו משטמה, ראשי הקהל עזבו את ביתו במפח נפש וחזרו לאכסניה היהודית בו התאכסן לעת עתה הצדיק.

הם סיפרו לצדיק על תגובתו של מולדבסקו. הצדיק קיבל את הדברים בשלווה. "אל דאגה" - אמר - "בעזרת ה' הכול יסתדר. בית-המדרש קום יקום", הוסיף כעבור רגע, "הרי איש אינו מתכוון לשכן את בית-המדרש בבית הפריץ עצמו!"...

נועם ההלכה... הלכות שבת

< דיני סחיטה בשבת סי' ש"ב >

ריסוק קרח

< אין לרסק קרח או משקה קפוא בידים ולהפכם למים. (ג' טעמים בראשונים בזה: א) שמוליד מים ודומה למלאכה, ב) דדומה לסחיטת פירות, ג) משום איסור נולד).

< ולהניח קרח נגד החמה בכדי לזרז את הפשרתו יש להחמיר בזה לכתחילה ובמקום הצורך יש להקל בזה (דנהלקו הפוסקים אי בכהאי גוונא נחשב ג"כ לריסוק בידיים).

< איגלו - מאכל קפוא המכונה "איגלו" מותר למוצצו בפה דנחשב כדרך אכילה, אולם לרסקו בידים בכדי להפכו לנוזל אסור, וכן לכתחילה אין להניחו נגד החמה.

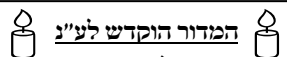
קוביות קרח לתוך המים

מותר ליתן קוביות קרח לתוך מים או משקה אחר מפני שהקרח נמס מאיליו וגם שאינם ניכרים בפני עצמם.

< אולם לרסק הקוביות בידיים יש להחמיר לכתחילה אף כשהם בתוך המים.

הקפאת מים ושאר משקין

לדעת הרבה אחרונים מותר להקפיא מים ושאר משקין בשבת [דהיינו להניחם במקפיא בכדי שיקפאו] אם הוא צריך להם בשבת, ולכתחילה נכון להכין מערב שבת (כשו"ת דובב מישרים אסר, ובשו"ת מנח"י ושבה"ל התירו במקום הצורך).

המדור הוקדש לע"נ

הרה"ח ר' פינחס זעליג ב"ר אברהם הכהן ז"ל וזג' האה"ח מרת פייגא ב"ר יהושע פאליק ע"ה

לעילוי נשמת
האה"ח מרת **טשאַרנאַ** בת
ר' בנימין ע"ה
נלב"ע ביום י"ב אלול תש"ע
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' **מורדכי** (שטיינמין)
בן ר' אברהם ברוך ז"ל
נלב"ע ביום י"ב אלול
ת.נ.צ.ב.ה.

הערתו האחרונה, הסתומה, של הצדיק הצטרפה לדברים עלומים אחרים שאמר לחסידיו כמה ימים אחר-כך. זה היה בשעה שראשי הקהילה שבו והתכנסו כדי לטכס עצה. לפתע נכנס הצדיק לחדר. "מי כאן מכיר היטב את מולדבסקו?", שאל.

סוחר עשיר שהשתתף באסיפה הניד בראשו לאישור. "האם הוא מתעניין בציד?", שאלו הצדיק. "ככל הידוע לי, לא", השיב הסוחר. "במה הוא מתעניין אפוא?", שאל הצדיק, "שמא בעישון? או אולי בטיפה-המרה?". "לא בזה ולא בזה", ענה הסוחר.

"ומה באשר לקלפים? הוסיף הצדיק לחקור, לתמיהתם הגוברת והולכת של הנוכחים.

"אכן", ענה הסוחר, "אוהב הוא מאוד את משחק הקלפים".

חיוך דק התפשט לפתע על פני הצדיק. "אם-כן, רשאים אתם לחזור לביתכם, לחיים טובים ולשלום", אמר ובכך כמו חתם את האספה.

זמן-מה לאחר מכן הגיע לביקור בארמונו של מולדבסקו ידיד נעוריו, הפריץ יבוצ'ונקו. מולדבסקו קיבל את אורחו בחביבות, וערך לכבודו שולחן כיד המלך. בתום הסעודה הציע לאורחו לשחק בקלפים. האורח היה עייף ואף הביע את רעונו לנוח ולפטפט, אבל המארח התעקש לשחק קלפים.

המשחק, כמקובל בין פריצים, התנהל על כסף. בסיבוב הראשון הפסיד מולדבסקו לחברו סכום כסף קטן. בסיבוב השני גדל הסכום, שעבר מקופתו לקופת יבוצ'ונקו. בסיבוב השלישי הימר מולדבסקו על סכום כסף גבוה עוד יותר. וכך, מסיבוב לסיבוב גדל הסכום שהפסיד המארח לאורחו.

ברור היה כי אין זה "היום" של מולדבסקו. בשלב מסויים חש האורח אי-נוחות מכך שהוא מרושש את מארחו בביתו-שלו. "הבה נעצור ונמשיך בפעם אחרת", הציע בחברות. אבל מולדבסקו סירב לעצור את המשחק. שרשרת ההפסדים הרצופים שנחל הכניסה אותו לסחרחרות עזה, והוא התקשה להיחלץ מתוכה. כדרכם של מהמרים, ציפה לסיבוב שיחזיר לו את כספו ואת כבודו האבודים. אלא שהניצחון הנכסף מיאן להופיע. פעם אחר פעם נחל תבוסה. כשתם כל כספו המזומן, החל מולדבסקו - בצעד נואש של אובדן-עשתונות - להמר גם על רכושו.

זה אחר זה עברו כל קרקעותיו, ארמונו המפואר ותכולתו רבת-הערך לבעלות חברו. לבסוף הטיל על השולחן את מעיל הפרווה שלו והימר גם עליו. גם אותו הפסיד לחברו. בתוך שעות מספר נהפך מולדבסקו לאיש חסר-כל. בגלל אופיו הנוקשה וגאוותו המטופשת, עמד על כך שתוצאות המשחק יכובדו במלואן. כעבור זמן קצר נטש את הארמון, שכבר לא היה שלו, ועבר להתגורר בבית פשוט, שהעניק לו יבוצ'ונקו במתנה. כעת, כשהשליטה על העיירה בוהוש עברה ליבוצ'ונקו, לא התקשו החסידים להשיג את רישיון-הבנייה הנכסף.

אור חדש נשפך לפתע על דבריו הסתומים של הצדיק, כי אין בכוונתו לקבוע את בית-המדרש בביתו של הפריץ עצמו. גם התעניינותו המפתיעה בתחביביו של מולדבסקו זכתה פתאום להבנה.

במרוצת הזמן נעשתה העיירה מגדלור חסידי לכל הסביבה, כאשר בטבורה מתנוסס לתפארה בית-מדרשו של הצדיק רבי יצחק מבוהוש, זיע"א.